

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Co byla Hedvábná stezka?

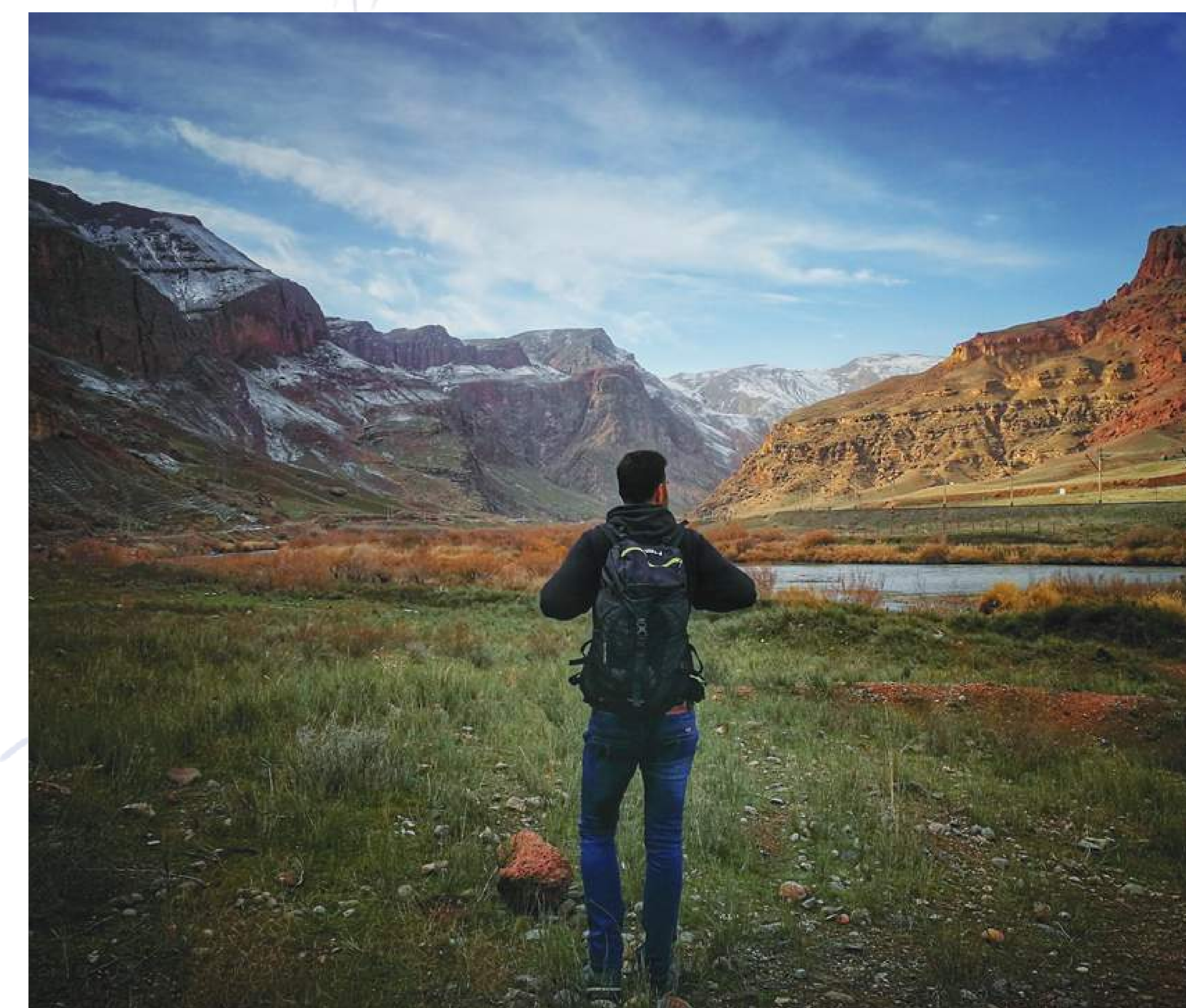
Jedná se o starověkou obchodní cestu z Číny do Evropy. Trasa se během století měnila v závislosti na geopolitickém vývoji, přírodních podmínkách atd. Nejednalo se pouze o jednu vyznačenou stezku, ale spíše o soubor nejrůznějších karavanních tras. Na své hlavní cestě spojovala čínské město Xian se Středozeím, ale existovaly i odbočky například do Ruska, Indie, Jihovýchodní Asie a dalších destinací. Města jako Samarkand, Buchara, Merv nebo Kashgar prosperovala a bohatla, protože ležela na hlavní trase Hedvábné stezky, která dostala své jméno po nejvzácnějším artiklu, který se z Číny do Evropy převážel. Nebylo to ale pouze hedvábí. Sto až tisícíhlavé karavany převážely také koření, čaj, drahé kamení, kůže, koberce, otroky, slonovinu, zlato, nové objevy, filozofické myšlenky nebo náboženství. K přepravě přes pouště se využívali velbloudi, v horách poté koně a oslíci. Než se zboží dostalo ze Středozeím do Číny, nebo naopak, zabralo to karavanám minimálně tři roky.

www.lostczechman.com

Kam až se dá dojet z Pardubic bez použití letadel?

Cestovatel a dobrodruh Martin Půlpán, původem z Pardubic, se jednoho dne rozhodl, že chce poznat svět. Zabalil si malý batoh, ve kterém byla tři trička, mikina, spacák, nafukovací matrace, počítač a dva cestovní pasy a bez plánu se vydal do světa. Od září 2018 do března 2020 ujel po zemi více jak 67 000 kilometrů a z Evropy se bez použití letadel dostal až do jihoasijského Myanmaru. Zde jeho cestu po 566 dnech zastavila pandemie koronaviru, která uzavřela celou jihovýchodní Asii. Na cestě z Evropy do Asie navštívil následující státy: Bulharsko, Turecko, Írán, Arménii, Gruzii [včetně neuznané republiky Abcházie], Ázerbájdžán, Turkmenistán, Uzbekistán, Kyrgyzstán, Kazachstán, Tádžikistán, Čínu, Hongkong, Macao, Vietnam, Laos, Kambodžu, Thajsko a Myanmar.

Tato výstava popisuje první část cesty po legendární Hedvábné stezce – dávné karavnní trase z Evropy do Číny, po které karavany přepravovaly zboží mezi kontinenty. Společně překonáme vyprahlé pouště a nedostupné hory, zajímavé a odlehlé regiony, ale také historická města, která Hedvábnou stezku symbolizují.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Turecko

Svou pouť po Hedvábné stezce začínám v Istanbulu. Nemám absolutně tušení kam a jak dojedu a o tom, že bych za nějakých deset měsíců mohl dojet až do Číny se mi ani nesnilo. V Istanbulu se na břehu Bosporské úžiny loučím s Evropou. Od této chvíle již budu jen v Asii. Přelet celé Turecko mi trvá více jak měsíc. Je to hlavně díky nespočtu přírodních, ale i architektonických, krás. Jednou z nejzajímavějších oblastí je tzv. turecký Kurdistan.

Hovořit v Turecku o Kurdistanu je velmi problematické, proto doporučuji o této oblasti mluvit jako o jihovýchodním Turecku. Nicméně na první pohled vám bude jasné, že se zdejší lidé od obyčejných Turků značně liší. Kurdistan je jakýmsi neformálním státem, jež je rozdělen mezi Turecko, Irák, Írán, Sýrii a Arménii. Odhaduje se, že ke kurdské národnosti se hlásí až čtyřicet milionů lidí a největší část z nich, bezmála dvacet milionů, žije právě v Turecku.

Pravděpodobně nejznámější stavbou v Istanbulu je legendární Hagia Sofia. Původně se jednalo o byzantský chrám z let 532–537. Křesťanská svatyně byla po dobytí Konstantinopole Osmany v roce 1453 upravena na mešitu.

Uprostřed Turecka se nachází oblast zvaná Kappadokie. Po tisíce let zde lidé žijí v obydlích vytesaných do zvláštních skalních útvarů. Asi před třemi miliony let vyvrhla sopka Erciyes Dagu silnou vrstvu popela, ve kterém pak během věků vznikala spektakulární údolí a rokle.

U městečka Göreme probíhá každé ráno při východu slunce balonová show. Stovky horkovzdušných balónů s turisty se vznesou nad bizarní skalní útvary a nabízí se jim tak zcela ojedinělý pohled na překrásnou oblast Kappadokie.

Klášteř Deyrulzafaran postavenému v roce 493 se přezdívá Šafránový dům. Legenda říká, že právě šafrán byl přimícháván při stavbě do malty. Až do roku 1932 byl klášter sídlem patriarchy syrské pravoslavné církve a rovněž je nejstarším funkčním klášteřem na světě. Zdejší věřící mluví aramejštinou, což je jazyk, kterým prý mluvil i sám Ježíš Kristus.

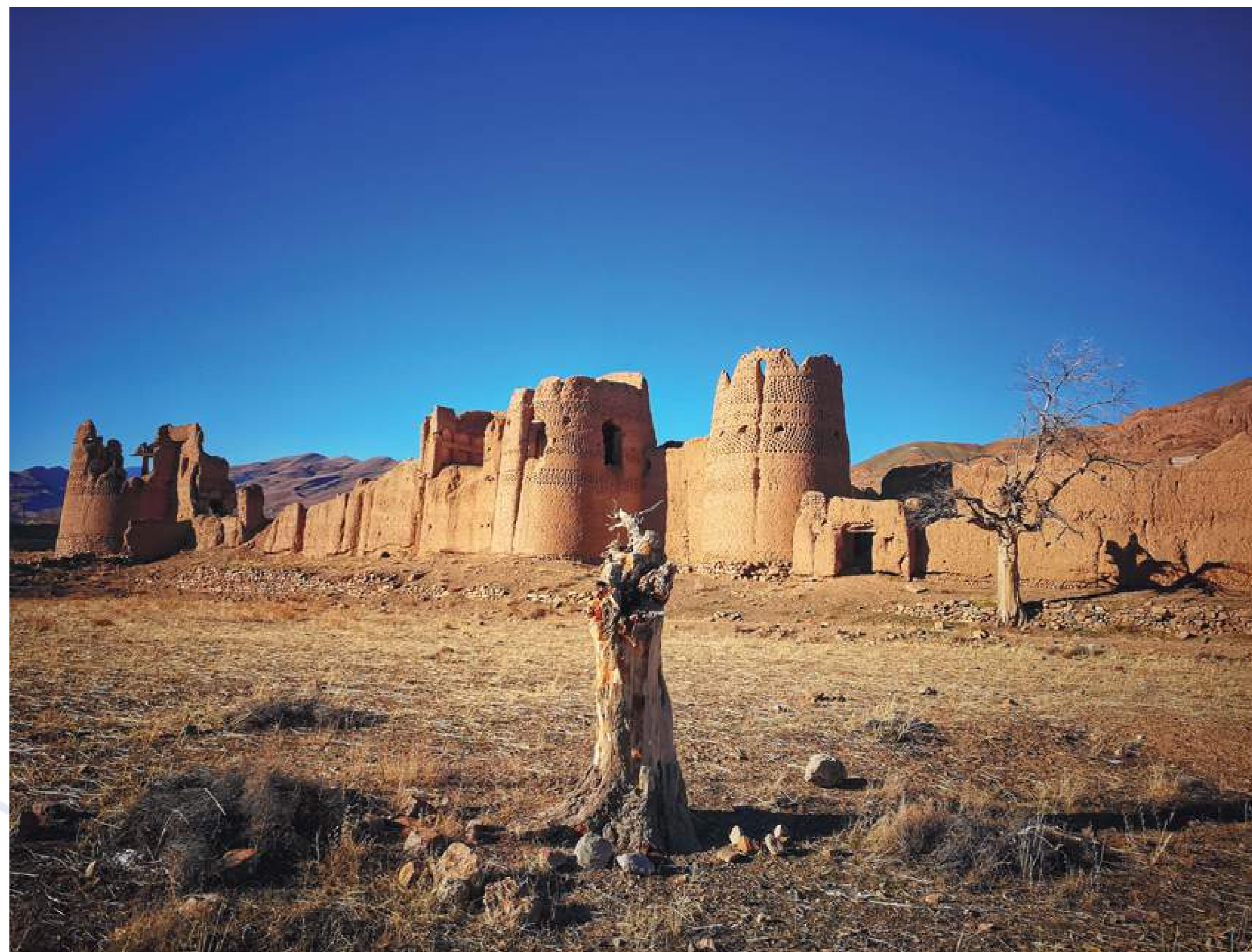
Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Írán

Írán je pravděpodobně nejkrásnější zemí, kterou jsem v životě navštívil. Neprávem je spojován s teroristy a nejrůznějšími zvěrstvy, která na nás chrlí média. Obyčejní Íránci, stejně jako my Češi, chtějí jen spokojeně žít, mít zdravou rodinu a slušnou práci. V Íránu trávím nakonec celé tři měsíce tuto krásnou zemi projedu doslova celou. Nejvíce mě uchvátí přístup zdejších lidí, kteří by pro cizince udělali naprosto cokoli, jen aby mu pomohli. Architektura Íránu vás na mnoha místech přenese do perských pohádek tisíce a jedné noci a když vás omrzí překrásné zlatavé mešity a mauzolea, můžete objevovat překrásnou přírodu v pohořích Zagros a Alborz nebo na takzvaných duhových ostrovech v Perském zálivu. Írán je zkrátka nevyčerpatelnou studnicí krásy a není cestovatele, který by si tuto zemi nezamiloval.

Doslova na každém kroku v Íránu naleznete překrásné zlatavé mešity a mauzolea. Jedním z nejkrásnějších míst je svaté město Qom jakožto významné poutní a náboženské centrum šíitského islámu. Nejvýznamnější památkou ve městě je z dálky zářící zlatá kopule svatyně s hrobkou Fátimy, sestry Imáma Rezy [sedmého následníka proroka Mohameda], k níž směřují denně tisíce poutníků.

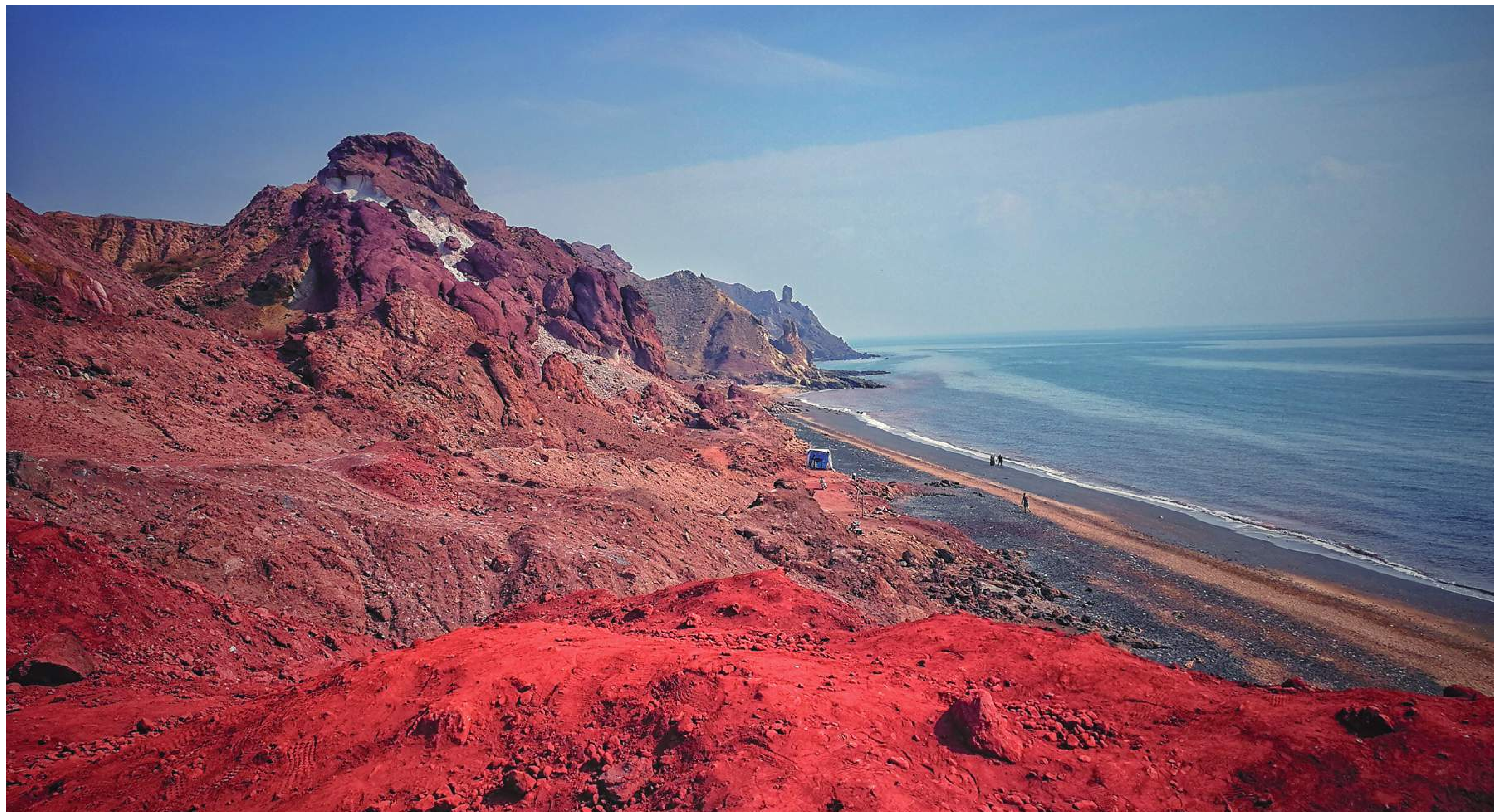
Nikde jinde nenajdete tolik připomínek Hedvábné stezky, jako v Íránu. Při putování zdejšími pouštěmi objevíte nespočet pevností, které karavanní trasy hlídaly, nebo takzvané karavanseráje, kde karavany odpočívaly.

Když zapadne slunce a celé město se vylidní, stává se třetí největší iránské město Isfahán tím nejkrásnějším na světě. Snad nikde jinde si nebudete připadat jako v pohádce jako na zdejším hlavním náměstí Nakš-e džahán. Isfahán byl hlavním městem Persie za šáha Abbáse a jeho následníků v letech 1598 až 1722. Proto zde naleznete několik skvostů perské architektury, mezi které patří i nádherný palác Alí Qápú z roku 1597.

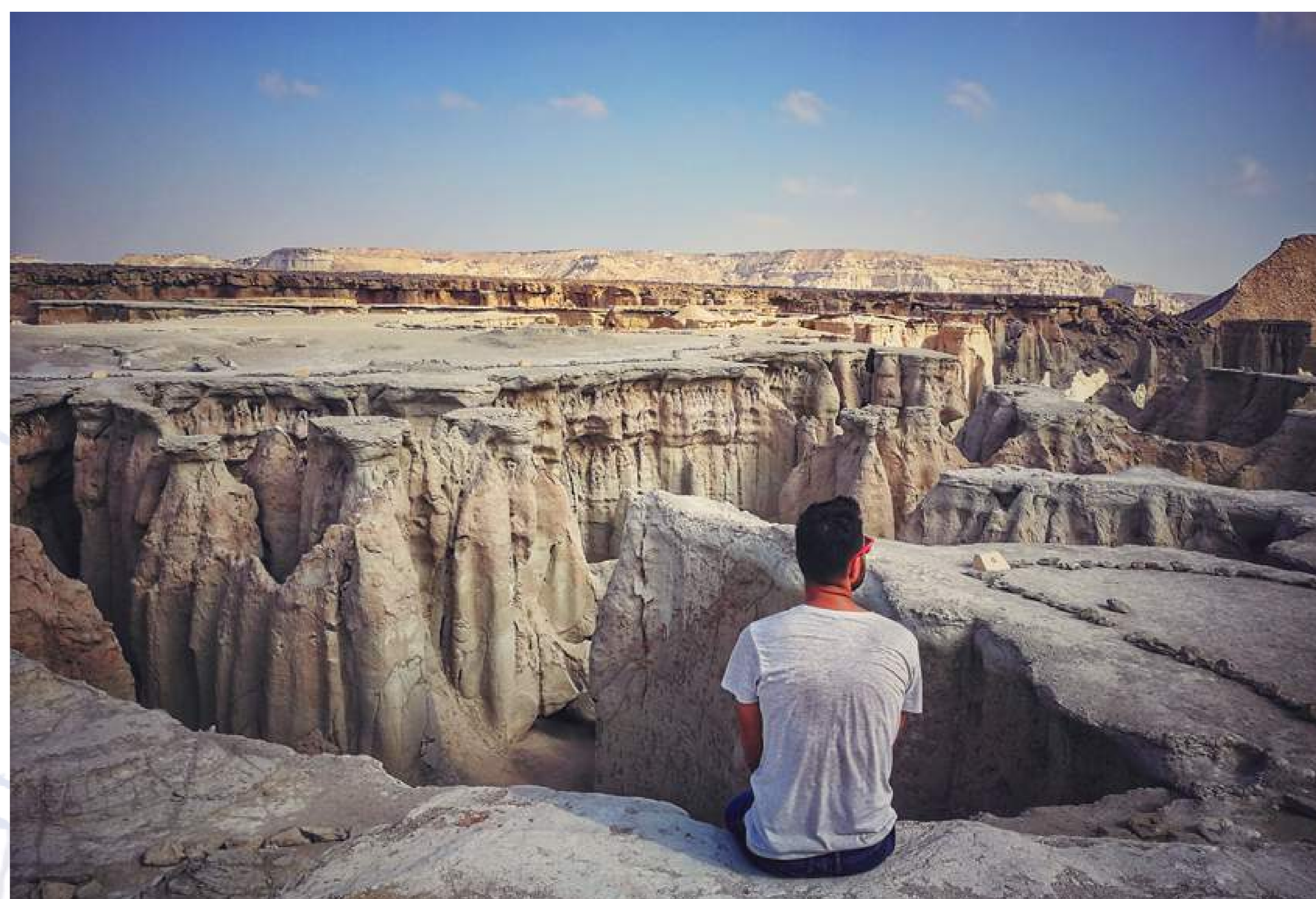

Městem, které vás uchvátí, je pouštní Bam. Ač to tak nevypadá, nachází se na kraji zelené oázy. Poušť je ale neúprosná a celé město pomalu pohlcuje. Ničivou ránu mu také zasadilo zemětřesení, které v roce 2003 velkou část města srovnalo se zemí. Bam ležel na Hedvábné stezce a díky tomu zažil největší rozmach v 7. až 11. století. Má také jedno prvenství. Zdejší pevnost Arg-e Bam je největší stavbou z nepálených cihel na světě.

Pokud se chcete podívat na Mars, tak nemusíte cestovat miliony kilometrů. Stačí se dostat do Perského zálivu na Íránský ostrov Hormuz. Kvůli nedostatku srážek je půda a voda zasořená, proto na většině povrchu ostrova chybí rostlinstvo. Naleznete zde snad všechny barvy písků, mezi kterými převládá rudá. Zdejší hory a kopce dosahují desítek metrů a jsou povětšinou tvořeny solí.

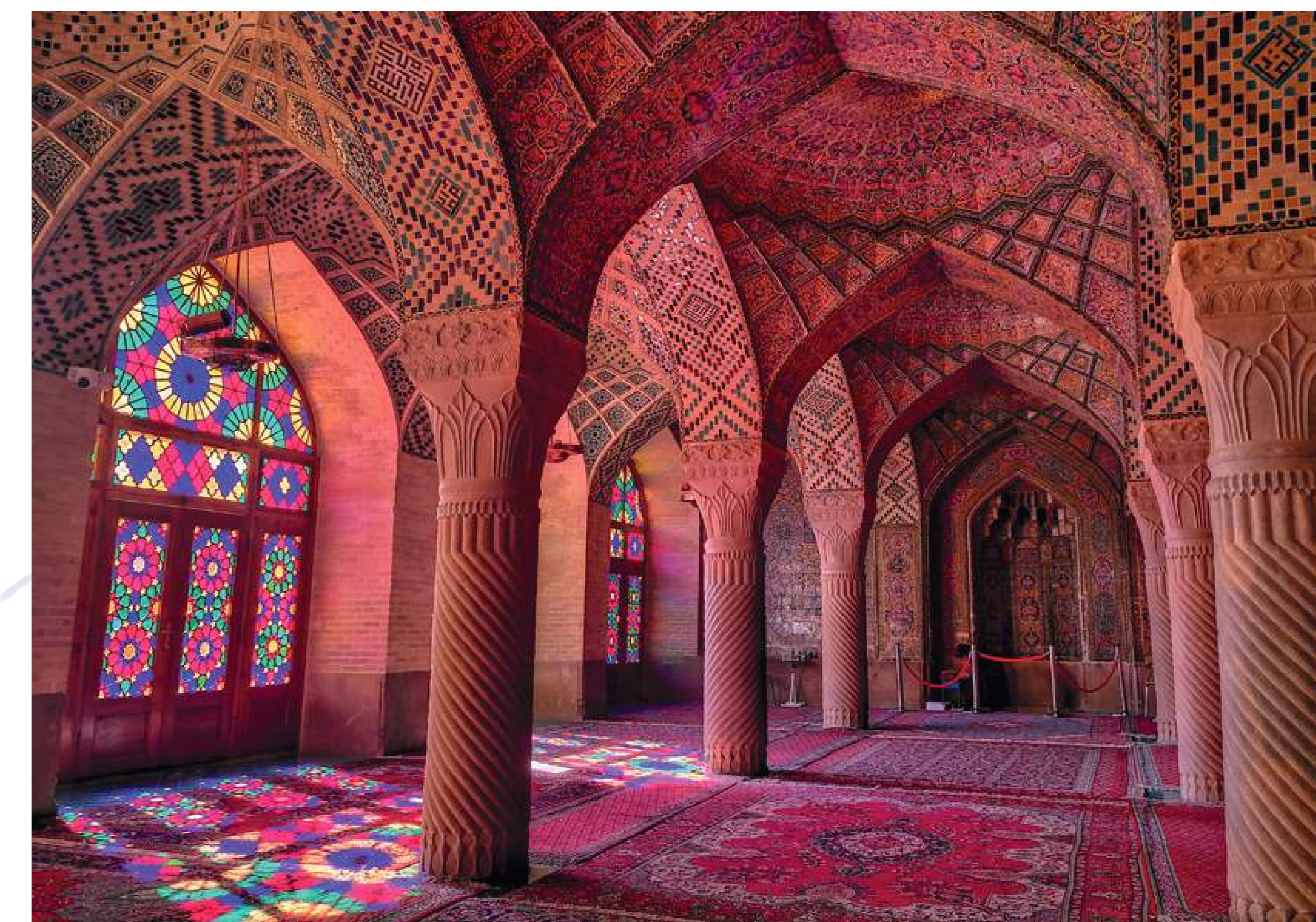
Největší Íránský ostrov se jmenuje Qeshm. Pouštní, místy až měsíční krajina nabízí nespočet úžasných výhledů. Vzhledem ke strategické poloze při ústí Perského zálivu byly o ostrov v minulosti sváděny mnohé boje například mezi Portugalci a Angličany.

www.lostczechman.com

Rad se vydávám do hor, kde vždy objevím zapomenuté vesnice, které ve vás vzbudí dojem, že zaspaly v čase. Jednou z takových je i vesnice Masuleh v pohoří Alborz. Je postavená v prudkém kopci a domy jsou na sebe nalepené tak, že střecha jednoho domu tvoří terasu jiného.

Historie íránské architektury sahá až do sedmého tisíciletí před našim letopočtem. Íránci byli mezi prvními, kteří v architektuře použili matematiku, geometrii a astronomii. Íránská architektura vykazuje velkou rozmanitost, strukturální i estetickou, která se postupně a soustavně rozvíjí z dřívějších tradic a zkušeností. Nejkrásnější zdobení vždy najdete v mešitách. Mezi ty nejkrásnější patří mešita Násir al Mulk postavená v letech 1876 až 1888.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Arménie

Malá křesťanská země pod Kavkazem, sevřená mezi muslimské velikány Írán, Turecko a Ázerbájdžán, to neměla v historii lehké. Po třech měsících v Íránu odbočuji z hlavní větve Hedvábné stezky a jedu prozkoumat zimní Kavkaz. Arménie je první zemí, která v roce 301 přijala jako hlavní náboženství křesťanství, a proto není divu, že jsou zde stovky, možná tisíce přenádherných klášterů a kostelů. Také se rázem dostávám do úplně jiného světa. Zatímco Írán patří bezesporu na Blízký východ, Arménie v sobě nezapře minulost, ve které náležela k Sovětskému svazu. Pozůstatky na socialismus jsou naprosto všude!

Objevat Arménii v zimě rozhodně stojí za to. Nikdo zde totiž není a všechny kláštery patří jenom mě. Stavba kláštera Vorotnavank byla zahájena v roce 1000. Kolem kláštera se nachází zbytky obranných zdí, které měly sloužit na ochranu proti cizím vojskům. Dále zde nalezneme zbytky středověkého hřbitova s krásnými náhrobními kameny a samozřejmě centrální kostel. Areál přestál nájezdy Turků i Mongolů, ale nejničivější ránu mu zasadilo zemětřesení v roce 1931, po kterém byl klášter po desítky let nechán v troskách. K jeho obnově znovu došlo až v roce 1980.

Dozvěděl jsem se, že dávné karavany putovaly i přes Arménii a ve zdejších horách po nich zůstal opuštěný karavanseráj. Ten se nachází v Selimském průsmyku ve výšce 2400 metrů nad mořem a byl vybudován v roce 1332. Vydat se sem v zimních měsících ale není dobrý nápad. Teplota dosahuje mínus dvacet stupňů a abych se k němu dostal, musím se brodit metr a půl vysokým sněhem!

Jedním z neznámějších a také nejnavštěvovanějších arménských klášterů je klášter Chor Virap, který leží na hranici s Tureckem. Dokonce z jeho hradeb můžete slyšet muslimské muezziny z nedaleké turecké vesnice. Klášter Chor Virap je známý především tím, že zde byl vězněn Řehoř Osvětitel – zakladatel Arménské apoštolské církve, který sehrál zásadní roli v tom, že Arméni jako první národ světa přijali křesťanství jako státní náboženství.

Arménie je plná nejenom klášterů, ale i pozůstatků z doby Sovětského svazu. Opuštěných budov nebo nejrůznějších monumentů zde najdete skutečně hodně a některé jsou opravdu zvláštní. Jako například tato fontána na sídlišti ve městě Gyumri.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Gruzie

Gruzii mám velmi rád, a to i přesto, že jsem si zde při své poslední návštěvě zlomil nohu. Tentokrát jsem byl lépe připraven a rozhodl jsem se zdolat Kavkaz stůj co stůj. Snad každý, kdo se do Gruzie vydal, mi potvrdí, že vesnice Ušguli je jednou z nejkrásnějších na Kavkaze. Nedało mi to a musel jsem se i v třeskuté zimě do nejvýše položené vesnice v Evropě vydat. Zima je zde kouzelná především proto, že zde skoro nikdo nezůstává a nepotkáte zde žádné turisty. I zbytek Gruzie ovšem stojí za to. Malá země totiž nabízí vše, po čem cestovatel touží. Překrásné hory, bohatou historii, moře, a především milé a nápomocné domorodce.

Nedaleko gruzínsko-arménské hranice mě vítá pevnost Khertvisi jejíž základy jsou z druhého století našeho letopočtu. Nachází se na skalnatém výběžku nad řekou Paravani. Kostel uvnitř pevnosti byl postaven v roce 985 a současné hradby v roce 1354. Je to první místo, které mě v Gruzii vítá. Odted' mě již čekají zasněžené hory Kavkazu.

Do vesnice Ušguli přicházím po dvou dnech stopování z hlavního města zdejšího regionu Mestia. Nacházím jen opuštěné domky a pár krav, které se vesnicí prochází úplně sami. V zimě je vesnice skutečně pohádková a na pozadí zasněžených hor Kavkazu jsou vidět typické obranné věže. Ty nejstarší jsou až tisíc let staré.

Historická vesnice Ušguli je považována za nejvýše trvale obydlené osídlení v Evropě. Nachází se ve výšce 2060 až 2200 metrů nad mořem a celkem se skládá z pěti osad. Trvale zde žije asi 70 rodin, což čítá přibližně 200 osob. Rodinné kamenné věže mají tři až pět pater.

Nejvýchodnější region Gruzie je typický svým suchým teplým klimatem, které velmi svědčí pěstování vína. Od 8. do 12. století bylo Kachetinské království samostatné, ke Gruzii ho připojil až ve 12. století významný gruzínský král David Stavitel, aby se v 15. století znovu odtrhlo a spojilo se s Gruzii znovu až po anexi Ruskem. Kachetie je nejdůležitější vinařská oblast Gruzie a nachází se zde až 70% vinic celé země. Nejznámějším vinařským městečkem je Signagi, kde ve zdejších vinných sklepech můžete ochutnat to nejlepší gruzínské víno.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Abcházie

O malém státě na břehu Černého moře mezi Ruskem a Gruzii jste pravděpodobně nikdy neslyšeli. Abcházie totiž nikdy nebyla oficiálně uznána, nicméně má svého prezidenta, vládu, policii i armádu. Jako milovník tzv. URBEXu neboli prozkoumávání opuštěných míst, jsem si návštěvu tohoto neznámého regionu nemohl nechat ujít. Nutno dodat, že pro samotného cestovatele není Abcházie vůbec bezpečná. Kdysi bohatý region Sovětského svazu, kam se jezdili prominentní Sověti rekreovat k moři, poznamenal krvavý konflikt z let 1992 až 1993. Gruzie ztratila nad Abchází moc, ale svrchovanost země uznalo prakticky jen Rusko. Nyní zde panuje nulový cestovní ruch a země od konce války stále chátrá. Já chci prozkoumat co nejvíce opuštěných budov, což se stane trnem v oku místní tajné policii, která mě neváhá několikrát denně zastavit a se samopalem na rameni vyslýchat.

Pro důkazy o bývalém bohatství malé země nemusím chodit daleko. V centru hlavního města Suchumi mě vítá opuštěná budova hlavního vlakového nádraží. Sem se sjížděly vlaky z celého Sovětského svazu, především z Moskvy a Petrohradu. Nádraží nyní již jen chátrá a žádné cestující již zřejmě nikdy nepřivítá.

Mezi všemi těmi opuštěnými nádražími a hotely přeci jen vyniká jedna památka, která je v Abcházii unikátem. Je to klášterní komplex Nový Athos. V roce 1874 přišli do města ruští kněží z kláštera Athos v Řecku a v roce 1875 zde založili klášter s názvem nový Athos. Během rusko - turecké války v letech 1877 - 1878 přešla Abcházie pod ruskou správu. Výstavba kláštera byla v těchto letech pozastavena a postavené budovy byly zničeny Turky. Stavba byla obnovena v roce 1879 s podporou Ruského státu a z velké části byla dokončena až v roce 1896.

V každém městě nebo vesnici po celé Abcházii naleznete pomník připomínající válku mezi Abchází a Gruzii v devadesátých letech dvacátého století. Pomníky povětšinou oslavují jména hrdinů, kteří ve válce padli a položili tak svůj život za svobodu Abcházie.

Celá Abcházie, především letoviska jako Suchumi, Gagra nebo Pitsunda, je plná opuštěných luxusních hotelů. Ty připomínají honosné paláce, které v minulosti hostily stovky, možná tisíce lidí. Dnes již jen pomalu chátrají na břehu Černého moře.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Ázerbájdžán

Ázerbájdžán se od svých sousedů pod Kavkazem Arménie a Gruzie liší tím, že je to muslimská země. Rovněž je to země velmi bohatá, protože má velké zásoby ropy a zemního plynu, které se těží na pobřeží Kaspického moře. Právem se tak zemi přezdívá „země ohně a hor“. Hořet zde můžete vidět například horu, ale i vodní pramen. Ázerbájdžán má ale bohatou historii, a především překrásnou přírodu. Tu jsem poznal především na Kavkaze, kde jsem na hranici s Ruskem objevoval malé vesničky, které si do dnes zachovaly svůj osobitý ráz, kulturu nebo jazyk.

Hory Kavkazu jsou skutečně magické. Doprava do jejich nitra je ale složitá. Nejlepším dopravním prostředkem, který si mohu na svých cestách stopnou, se tak stává legendární vůz Lada Niva. Říká se, že toto auto projede cokoliv a dostane se kamkoliv, a já musím souhlasit. Lada Niva mě dostala i na ta nejhůře dostupná místa!

Uprostřed hor, v malých vesničkách, se v zimě skutečně zastavil čas. Místní obyvatelé tak v čajovnách celou zimu hrají domino. Na první pohled nevinná zábava se mnohdy strne v bratrovražedný boj. Jinak jsou Ázerbájdžánci velmi přívětivý národ a cizinci, který v třeskuté zimě poznává jejich krásnou zemi, neváhají kdykoliv podat pomocnou ruku.

Hlavní město Ázerbájdžánu Baku vás nadchne především svou architekturou. Velmi moderní metropole těží především z bohatých zásob ropy a plynu, proto se zde staví doslova jako o závod. V Baku se skvěle mísí historické budovy, které připomínají bohatou minulost města, s moderními mrakodrapy, které odkazují na majetek, který tato země čerpá z nerostného bohatství. Na obrázku je kulturní centrum postavené na počest bývalého prezidenta Hejdara Alijeva v roce 2012.

Na okraji města Ganja na západě Ázerbájdžánu objevují nádherné mauzoleum zvané mešita Imáma Goy. Chrám je věnován jednomu ze synů imáma Mohammada Baghira, který se řadí k nejsvatějším osobám v šíitské větvi islámu. Uvnitř se nachází jeho hrobka, jejíž základy byly položeny již v osmém století.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Turkmenistán

Turkmenistán je jednou z nejméně navštěvovaných zemí světa. Získat víza do této středoasijské republiky je velmi těžké, proto stále nemohu uvěřit tomu, že jsem se do Turkmenistánu dostal. Dalo by se to přirovnat k zázraku. První, co vás překvapí při příjezdu do Turkmenistánu, je zdejší hlavní město Ašchabad. To bylo na příkaz bývalého prezidenta postaveno celé z bílého mramoru. Sám bývalý prezident, který si nechal říkat Turkmenbaši = otec všech Turkmenů, je o sobě velmi zajímavou postavou. Prezident, který zemřel v roce 2006 budoval velmi silný kult osobnosti, proto nyní po celém Turkmenistánu nalezneme jeho zlaté sochy v nadživotní velikosti. Po Turkmenbašim se jmenuje město, ulice, parky, náměstí, divadla, letiště, knihovny. Zkrátka vše v Turkmenistánu je nějak spojeno s bývalým prezidentem.

Já se v Turkmenistánu vracím opět na hlavní trasu Hedvábné stezky, která tudy po staletí vedla. Jedním z nejzářivějších dokladů staré karavánní cesty je město Merv, které se nachází uprostřed pouště právě v Turkmenistánu. Díky složité vízové politice Turkmenistánu mám k jeho prozkoumání pouze pět dní, které jsem si ovšem hodlal užít naplno!

www.lostczechman.com

Na okraji hlavního města Ašchabadu se nachází Turkmenbašihova mešita pro více jak deset tisíc věřících. Nemůže být postavená z ničeho jiného než z bílého mramoru. Na stranách zdi jsou znázorněny verše z Koránu, svaté knihy muslimů, a také z knihy Ruhnama, kterou napsal Turkmenbaši a jedná se o jakéhosi průvodce, jak by měl každý správný Turkmen žít. Mešita byla otevřena v roce 2004.

Zlaté sochy prezidenta Turkmenbašihova, který zemřel v roce 2006, jsou rozesety po celé zemi. Nejvíce jich samozřejmě nalezneme v hlavním městě Ašchabadu. Turkmenbaši proslul svými reformami a rozhodnutími. Mnohé z nich byly přinejmenším zarážející. Pár z nich v krátkém výčtu: doktoři místo Hippokratovy přísahy skládali přísahu na Turkmenbašihova, zákaz zlatých zubů, pro posilování zdravých zubů doporučuje hryzáni kostí, kromě kliniky v Ašgabatě byly všechny ostatní nemocnice v zemi zrušeny, všechny cizince nechal sledovat tajnou službou, která každý měsíc předkládala reporty přímo Turkmenbašimu.

Hlavní město Ašchabad je plné prapodivných staveb. Na obrázku je vyfocena budova, ve které se odehrávají turkmenské svatby. Uvnitř jsou desítky místností pro stovky až tisíce lidí. Pokud chce mladý turkmenský pár mít v této budově svatbu, musí se samozřejmě na svatební fotografii vyfotit s obrazem prezidenta. Palác byl otevřen v roce 2011.

Ze starodávného města Merv dnes již zbylo jen pár pevností a mauzoleí. V minulosti se ale jednalo o jedno z nejdůležitějších měst nejenom střední Asie, ale i celého známého světa. Místo, kde se později nacházelo město s více jak půl milionem obyvatel, bylo osídleno již před pěti tisíci lety. Dle legendy tudy projížděl i dobyvatel Alexandr Veliký, podle něhož se město jmenovalo Alexandria Margiána. Margiána označuje historické území v dnešním Turkmenistánu, Uzbekistánu a Afghánistánu. Merv zbohatl právě díky tomu, že přes něj vedla jedna z hlavních tras Hedvábné stezky.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Uzbekistán

Uzbekistán byl pro mě jednou z vysněných zemí. Ne nadarmo se mu přezdívá perla střední Asie. Je to především pro jeho zářivá města Samarkand, Bucharu a Chiva. Města, která jsou synonymem pro bohatství Hedvábné stezky. Uzbekistán ale nabízí k prozkoumání mnohem více. Není to totiž jen nekonečná vyprahlá poušť, ale na hranici s Tádžikistánem nalézám překrásné zelené hory. Za průzkum také stojí malá autonomní oblast zvaná Karakalpakstán, kde objevuji pozůstatky jedné z největších ekologických katastrof v dějinách lidstva!

www.lostczechman.com

Prvním městem, do kterého v Uzbekistánu vedou mé kroky, je Bucharu. Dříve ležela přímo na hlavní trase Hedvábné stezky, a navíc odtud vedla významná odbočka přes Rusko do Evropy. Bucharu ve své době však platila nejen za obchodní, ale také za kulturní a náboženskou metropoli celé Střední Asie. O vzdělanosti a bohatství svědčí desítky historických takzvaných medres, což jsou islámské náboženské školy. Ty v době největšího rozkvětu sdružovaly více jak deset tisíc studentů.

Při procházce noční Bucharou čekám, kdy se zjeví nějaká karavana, která bude převážet zboží mezi Evropou a Čínou. Zde skutečně cestujete časem! Při svém tažení Bucharu dobyl Alexandr Veliký, který sem dovlekl řeckou kulturu. Největšího rozmachu dosáhla Bucharu v devátém a desátém století, kdy se stala hlavním městem říše Samánovců. Počátkem třináctého století Bucharu zničila, stejně jako další středoasijská města, vojska Čingischána.

Pouštní město Chiva leží stranou hlavní trase Hedvábné stezky. Nachází se nedaleko hranic s Turkmenistánem. V minulosti bohatla především na obchodu s otroky. Mezi nejznámější památky patří nedostavěný minaret Kalta Minor. S jeho stavbou bylo započato v roce 1854 a plánován byl jako nejvyšší minaret Střední Asie. Průměr v základech činí 14,2 metru a z původní plánované výšky 80 metrů bylo nakonec postaveno pouze 26 metrů. Unikátní památku z něj činí jednak to, že nebyl dostavěn a jednak skutečnost, že je celý pokrytý mozaikou.

Nenavštívit při putování po Hedvábné stezce Samarkand by byl hřích! Pravděpodobně nejbohatší město na celé trase mezi Evropou a Čínou do dnes okouzluje svou krásou. Samarkand byl hlavním městem říše Timurovců, jejíž zakladatel Timur Lenk byl jedním z největších krutovládů v historii. Ve čtrnáctém století vytvořil obrovskou říši rozkládající se především na území dnešního Íránu, Turkmenistánu, Uzbekistánu a Afghánistánu! Říká se, že během svých výprav povraždil více jak sedmáct milionů lidí, což bylo pět procent celkové tehdejší světové populace. Na obrázku je mauzoleum, kde byl Timur pochován.

Pravděpodobně nejkrásnější náměstí na Hedvábné stezce je náměstí Registán v Samarkandu. Název původně pochází z perštiny, v níž znamená „písečné místo“ nebo „poušť“. Ve středověku se na tomto náměstí shromažďovali lidé, aby vyslechli královské vyhlásky, ohlašované bušením do velkých měděných trubíc. Také se zde konaly veřejné popravy. Náměstí ze tří stran obklopují tři majestátní islámské školy. Jednu z nich zdobí unikátní obrazy dvou tygrů útočících na gazelu a dvě slunce s lidskou tváří, což je pro islámskou náboženskou stavbu zcela ojedinělé vzhledem k zákazu zobrazovat živé bytosti.

Nedaleko hranic s Kazachstánem u města Muynak nalézám uprostřed pouště rozpadající se obří rybářské lodě. Nejedná se o žádnou recesi, ale o doklad jedné z největších ekologických katastrof. Nacházelo se zde totiž Aralské jezero, jedno z největších jezer na světě, kterému se přezdívalo moře. Díky špatnému plánování jezero pomalu vysychá a z kdysi bohatého přístavu je nyní již jen město uprostřed pouště. Stalo se tak díky odklonění dvou hlavních řek Amudarja a Syrdarja, které přiváděly vodu z pohoří Pamír a Ťan-šan a Aralské moře napájely tisíce let. Ty byly svedeny do soustavy zavodňovacích kanálů k pěstování bavlny. Výsledkem projektu je ekologická katastrofa nebývalých rozměrů.

www.lostczechman.com

Město vzniklo v šestém století. Chiva bývala hlavním městem říše Chórezm, ta byla obývána obyvateli mluvícími íránským jazykem „chórezmštinou“. V desátém století byla íránská vládnoucí třída nahrazena Turky a region se postupně proměnil v oblast s většinovým tureckým obyvatelstvem. Na počátku sedmnáctého století se Chiva stala hlavním městem Chivského chanátu, vládnoucí třída byli Tataři a Mongolové. Město dobyli Rusové v roce 1873, Ruské impérium tak získalo kontrolu nad celým chanátem. Po Říjnové revoluci se na území bývalého chanátu ustanovila Chórezmská lidová sovětská republika, ta se v roce 1924 připojila k Sovětskému svazu.

Uzbekistán není jen poušť a bohatá města Hedvábné stezky. Na hranici s Turkmenistánem se rozkládá i takzvaný Hissarský hřbet náležící do horské soustavy Pamíro-Alaje. Jde o nejnižší ze čtyř hlavních pamíro-alajských hřbetů, nejvyšší výšky dosahuje hora Chodžalakan s výškou 4764 metrů. Dalším významným vrcholem je Khazret Sultan s výškou 4643 metrů jako nejvyšší vrchol Uzbekistánu. Oblast je obývána převážně Tádžiky, kteří žijí v malých, těžko dostupných vesničkách.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Kyrgyzstán

Kyrgyzstánu se přezdívá Švýcarsko střední Asie. Je to především díky jeho nádherným a čistým horám. Setkávají se zde dvě významná pohoří, kterými je Pamír a Ťan-šan. Kyrgyzstán je jednou z nejhornatějších zemí světa. Vysoké hory, nebesky modrá jezera, stáda polodivokých koní a bělostný třpyt jurt. To je typický obrázek krajiny v Kyrgyzstánu, kde hory přesahující výšku 3 000 metrů nad mořem zabírají třetinu země. Já v této svérázné zemi strávím díky nejrůznějším náhodám více jak dva měsíce a pěšky nebo stopem se dostanu i na místa, o kterých nevědí ani sami Kyrgyzové.

Při toulkách Kyrgyzstánem nemohu spoléhat na ubytování v hotelech. V horách totiž žádné nejsou. Nesčetněkrát tak spím v jurtách u pasteveckých rodin a díky tomu mohu nahlédnout do života zdejších nomádů. Nespím ale pouze v jurtách, přístřešek mi také několikrát nabídnou malé horské mešity nebo ochotní obyvatelé malých horských vesnic.

www.lostczechman.com

Hranici do Kyrgyzstánu přecházím u města Oš, které patří k nejstarším v zemi a je druhým největším městem Kyrgyzstánu. Oš je znám pro svůj starodávný bazar (tržiště), který je zde více jak dva tisíce let a je největším bazarem ve střední Asii. Trhy doslova překypují zbožím jako je koření nebo maso, které je především koňské. Na svých cestách jsem nepotkal národ, který by měl více rád maso než právě Kyrgyzové. Po zdejších horách tak vidíte běhat stohlavá stáda koz, ovcí, koní nebo jaků.

Vydávám se prozkoumat místní hory. Nemusím jezdit nikam daleko, hory jsou v Kyrgyzstánu naprosto všude. Nejvýše se pěšky nebo stopem dostanu do výšky čtyři tisíce metrů nad mořem. Je zde velmi nevyzpytatelné počasí. Přes den si užívám sluníčka a teplot kolem dvaceti stupňů, v noci mnohdy sněží a teplota padá hluboko pod nulu. Místní hory jsou divoké a poutníkovi nedají nic zadarmo.

Velmi často na sklonku dne přijímám pozvání k přespání a konverzaci k místním pasteveckým rodinám, které jsou rozsety po celém Kyrgyzstánu. Jurta je jedinou možností, jak bezpečně přespát a je to zcela běžný způsob, jak těžký život nomádů poznat z blízka. Jurty mají dřevěnou konstrukci, na kterou jsou naházeny kůže všeho druhu. Skvěle ochrání před deštěm i zimou a na náhorních plošinách jich v Kyrgyzstánu naleznete tisíce. V letních měsících v nich žijí celé rodiny, které ženu na pastvu svá stáda.

Kyrgyzstán má bohatou historii a městy jako Oš, Uzgen nebo Jalalabad vedla Hedvábná stezka, bohužel příliš památek se z této doby nedochovalo, a tak je největším bohatstvím země zdejší příroda. Nedaleko hlavního města Biškeku se nachází věž Burana. Na zdejší rovině se rozkládalo velké město říše Karachánovců. Nazývalo se Balasagün a leželo na jedné z větví Hedvábné stezky. Jméno Burana vzniklo pravděpodobně zkomolením arabského slova „monara“, což znamená minaret. Původně to totiž býval minaret mešity, dokonce jedné z vůbec prvních na území dnešního Kyrgyzstánu. Byla postavena v 11. st., ale do dnešní doby se sama nezachovala. Samotný minaret také patří k vůbec nejstarším stavbám svého druhu ve Střední Asii.

Ve výšce tří tisíc dvě stě metrů nad mořem se nedařko hranic s Čínou nachází tajemný karavanseráj Tash Rabat. Neexistuje mnoho dokladů o jeho historii, má se ale za to, že svému účelu, tedy poskytnout pohoštění a ochranu karavanám, sloužil od patnáctého století. Historikové se nicméně domnívají, že již dávno před tím sloužila tajemná budova jako budhistický klášter. Karavanseráj má třicet jedna místností.

V Kyrgyzstánu narazíte i na jednu zvláštnost. Snad každé město nebo vesnice má svou sochu Vladimira Iljiče Lenina. Ten se povětšinou nachází v blízkosti památníků, které odkazují na druhou světovou válku nebo na válku mezi Sovětským svazem a Afghánistánem nebo na ozbrojený konflikt v kyrgyzském městě Batken v roce 1999. Součástí památníků, který povětšinou ukazuje jména zabitých hrdinů, je i vysloužilá vojenská technika jako tanky, vrtulníky, stíhačky a další.

www.lostczechman.com

V Kyrgyzstánu jsem na přelomu dubna a května a většina pastevců teprve najíždí do hor. Abych se jim nějak odvděčil za jejich pomoc při stopování, několikrát pomáhám vysoko v horách stavět jurty. Normální kyrgyzské rodině trvá postavení jurty zhruba hodinu až dvě hodiny.

Život v horách není lehký a místní děti mnohdy pomáhají s chodem celé domácnosti. Děti na obrázku například několikrát denně chodí několik kilometrů pro vodu, která vyvěrá z jediného pramenu široko daleko. Není zde žádný mobilní signál ani elektrina, proto si zdejší děti nehrají s telefony nebo nekoukají na televizi. Chtělo by se říci, že tady je svět ještě v pořádku.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Kazachstán

Kazachstán jsem navštívil před několika lety, proto jsem se zde nechtěl dlouho zdržovat. Nicméně navštívit historické město Turkestán by mě hodně mrzelo. Kazachstán je pravděpodobně nejvyspělejší zemí ve střední Asii, a to především díky bohatým zásobám ropy a plynu. Hlavní město Nur-Sultan působí jako z nějakého sci-fi filmu. Tak daleko do kyrgyzské stepi se ale nevydávám a dva týdny putuji podél hranice s Kyrgyzstánem a Uzbekistánem, abych objevil především připomínky na vládce Tamerlána.

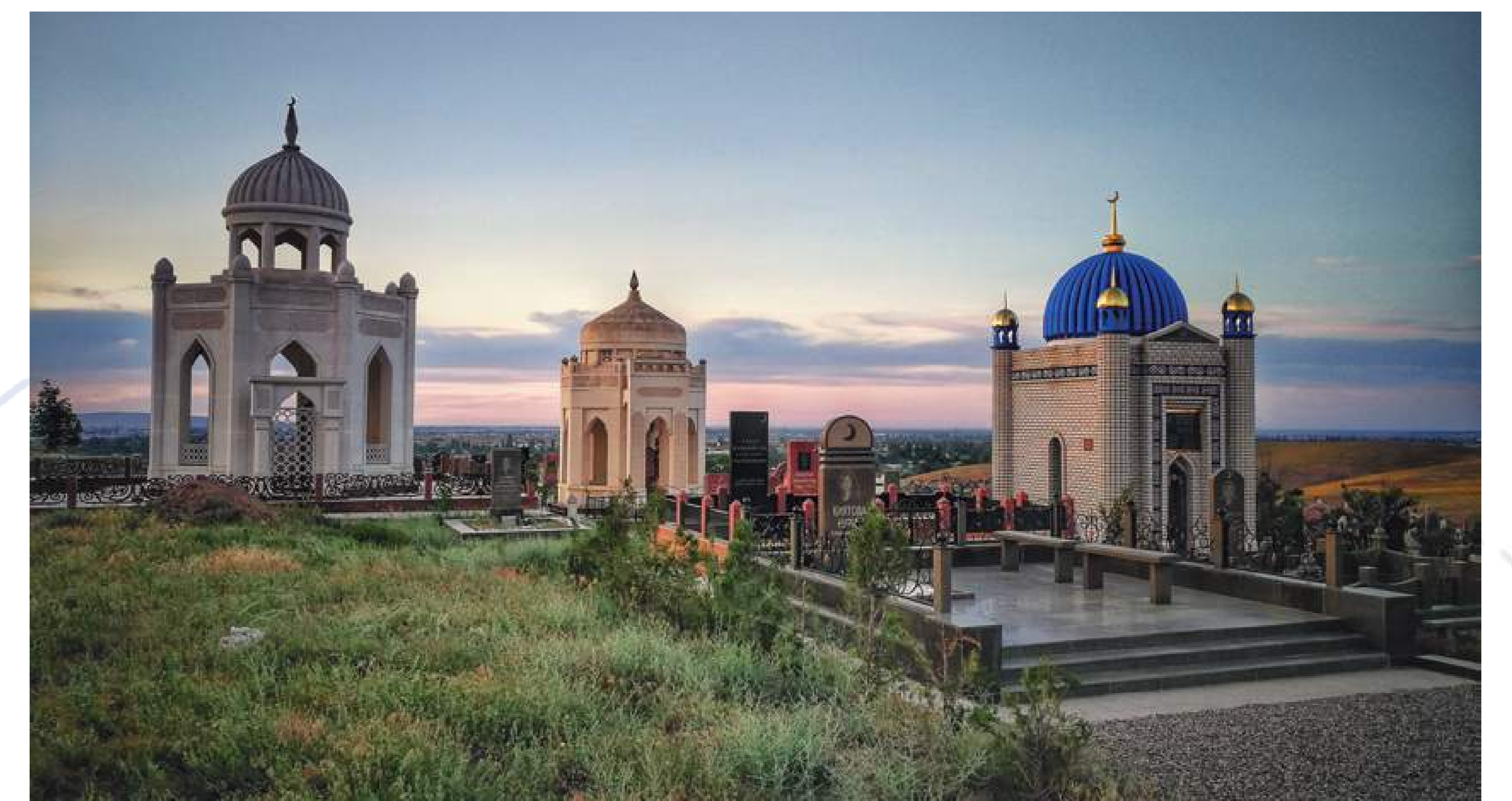
Podél kyrgyzsko-kazašské hranice se táhne pohoří Ťan-šan. Na kazašské straně, nedaleko města Almaty, nalezneme moderní horská střediska s lanovkami, vleky a sjezdovkami. Za zdejší turistickou infrastrukturu by se nemuseli stydět ani v Rakousku nebo Švýcarsku a bohatí Kazaši, ale i Rusové si sem rádi zajedou zalyžovat.

Městem, které je v Kazachstánu bezprostředně spjata s Hedvábnou stezkou, je město Turkestán. Město bylo založeno ve čtvrtém století na křižovatce karavanních cest ze Samarkandu, Buchary a Chivy do severního Kazachstánu. V desátém století se nazývalo Šavgar, od dvanáctého století Jassy. Ve středověku bylo město celé opevněno, hradby se ale do současné doby nedochovaly. Ve dvanáctém století zde žil básník a mystik Hodža Ahmed Jasavi, který je zde v mauzoleu pohřben. Obávaný vůdce Timur Lenk spolu s mauzoleem začal stavět v letech 1396 až 1398 mešitu a město se stalo významným náboženským centrem. Podle místní tradice je pouť do Turkestánu stejně významná, jako pouť do Mekky.

Uprostřed naprosté pustiny, asi 50 kilometrů od Turkestánu, stojí mauzoleum Arystan Bab. Legenda praví, že když chtěl Timur Lenk postavit mauzoleum v Turkestánu, byly jeho počáteční pokusy neúspěšné. Měl pak prý sen, ve kterém se pravilo, že aby byl úspěšný, musí nejdříve postavit mauzoleum pro dalšího světce jménem Arystan Bab. Timur tak nechal na místě, kde byl hrob světce, vystavět ve čtrnáctém století mauzoleum, jehož různé úpravy probíhaly až do století osmnáctého.

Hřbitovy jsou zajímavostí všude na světě. Ty ve střední Asii, a především pak v Kazachstánu, jsou význačné díky monstrózním rodinným hrobkám, které připomínají malé mešity nebo mauzolea. Povětšinou je naleznete na kraji měst a vesnic uprostřed stepi, ke které tvoří dokonalý kontrast. Prozkoumat takový středoasijský hřbitov opravdu stojí za to!

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Tádžikistán

Nejchudší, ale pro mě nejkrásnější, země střední Asie a bývalého Sovětského svazu, to je Tádžikistán. Slovy se nedají popsat pocity, jaké jsem zažíval od první chvíle, kdy jsem překročil hranice do této krásné země. Pokud jste milovníky hor, horských túr, horolezectví a opravdového dobrodružství, Tádžikistán pro Vás bude ideální destinací. Najdete zde nejen vysoko se tyčící hory, ale také krásnou a nespoutanou přírodu plnou divokých řek a zvířat, ale také spoustu připomínek Hedvábné stezky.

Na koho ale vzpomínám nejraději, tak na místní přátelské obyvatele, kteří neváhají poutníkovi nabídnout pomocnou ruku kdekoli a kdykoli. Jeden příklad za všechny. Když jsem přešel hranice do Tádžikistánu z Kyrgyzstánu, zjistil jsem, že mi zde nefunguje bankovní karta a neměl jsem u sebe žádné peníze! Stmívalo se a já neměl kde spát. Rozhodl jsem se tedy jít do malé mešity a poprosit místního imáma o střechu nad hlavou, abych nespal na ulici. Nejenom, že mi nabídl místo ke spaní a čaj s chlebem a medem na večeři, ale při společné konverzaci jsme zjistili, že jako mladý sloužil ve středočeských Milovicích svou základní vojenskou službu. Rázem jsme si měli o čem celou noc povídat. Podobných setkání byla má pouť po Tádžikistánu plná!

www.lostczechman.com

Svou pouť začínám ve městě Chudžand, dříve nazývaném Leninabad nebo také Alexandria Eschaté. Je to druhé největší město v Tádžikistánu a hlavní město nejsevernější provincie Sughd. Chudžand je jedno z nejstarších měst ve střední Asii, vzniklé před asi 2500 lety. Leží na řece Syrdarja. Přímo v centru města je Mauzoleum Sheikh Muslihiddin. Stavba je zasvěcena zdejšímu vládci a básníkovi, který zde žil ve dvanáctém století a místní o něm říkají, že uměl dělat zázraky. Mauzoleum prošlo různými opravami, a to hlavně ve čtrnáctém století. Současná podoba je ze století devatenáctého.

Stejně jako nedaleký Chudžand, tak i město Istaravšan patří k jednomu z nejstarších měst na Hedvábné stezce. Dobu dávných karavan připomíná především zdejší pevnost Mug Teppe, která se nachází na kopci nad městem. Legenda říká, že na svém tažení do Asie zde byl i sám Alexandr Veliký. Přesné stáří pevnosti není známé, ale za stovky let své existence odolala jak nájezdům Mongolů ve třináctém století, tak dobývání ze strany Rusů v roce 1866.

Na severu Tádžikistánu, na hranici s Uzbekistánem, se nachází takzvané Fánské hory. Několik dnů putují zdejší nedotčenou krajinou mezi malými vesničkami. Asi nejkrásnější částí Fánských hor je tzv. Oblast sedmi jezer. Jak název napovídá, nachází se zde sedm jezer, které jsou propojeny přírodní soustavou potoků a kanálů. Jezero číslo sedm, které je nejvýše položené, má vodu nejspinavější. Ta se pak přírodní filtrací dostane až do jezera jedna, kde je křišťálově čistá.

Pevnost Hisor se nachází asi dvacet kilometrů od hlavního města Dušanbe. Základy pevnosti jsou staré více jak tři tisíce let. Za tu dobu byla pevnost nesčetněkrát napadena, zbourána a znovu postavena. Současná podoba pevnosti je její napodobeninou z patnáctého století. Kolem pevnosti se také nachází několik starodávných islámských škol.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Horní Badachšán

Horní Badachšán, někde také nazýván Horský Badachšán je autonomní oblast v pohoří Pamír na východě Tádžikistánu. Jedná se v podstatě o samostatnou část Tádžikistánu, které se od zbytku země liší na první pohled. Co je na této části světa nejkrásnější, tak především zdejší pohoří Pamír, které je třetím nejvyšším pohořím světa. Několik týdnů putuji podél hranice s Afghánistánem, kterou tvoří divoká řeka Panj. Poznat Horní Badachšán a celý Pamír dopodrobna by vyžadovalo několik let chození z vesnice do vesnice. Zdejší obyvatelé jsou potomky Peršanů a díky izolovanosti této oblasti má doslova každé údolí své nářečí, tradice a historii.

www.lostczechman.com

Při chůzi horskými stezkami jdu několik dní naprosto sám nedotčenou krajinou. Mnohdy musím překonat i nástrahy, které si připravila příroda. V tomto případě chatrný most přes řeku ještě stojí a dá se přejít. Mnohdy ale takové štěstí nemám a musím se divokou řekou brodit. Jednoho dne se dostanu do malé vesnice, kam nevede žádná silnice a cesta do ní je jen jakási horská pěšinka. Lidé zde žijí po staletí stejně – bez elektřiny a moderních technologií v souladu s přírodou. Nejbližší město nebo vesnici mají několik dní chůze daleko.

Osobní nebo autobusová doprava zde téměř neexistují. Jedinou možnou pomocí na cestách mi tak jsou zdejší kamiony, které brázdí silnici zvanou Pamírská dálnice mezi Tádžikistánem a Čínou. Její odbočky vedou také do Afghánistánu, Uzbekistánu a Kyrgyzstánu. Pamírská dálnice je druhou nejvýše položenou silnicí světa. Začíná v afghánském Mazar e Sharif, odkud dále pokračuje do uzbeckého města Termez a z něj do hlavního města Tádžikistánu Dushanbe. Poté kopíruje hranici s Afghánistánem, odkud se ve městě Khorog zařezává do nitra Pamíru a přes vysokohorské pouště a průsmyky vede do města Murghab, kde se rozděluje na dvě části. Jedna vede do Číny přes hraniční průsmyk Kulma ve výšce 4362 metrů nad mořem, druhá část poté do Kyrgyzstánu přes průsmyk Ak-Baital ve výšce 4655 metru nad mořem.

Při putování údolními nebo náhorními plošinami často objevím malé vesničky nebo osady, které ani nejsou na mapě. Hory zde jsou velmi divoké a život těžký. Obyvatelé povětšinou žijí v malých domcích uplácených z kamení a bláta. Snad nikde jinde na světě nebudete mít pocit, že jste na konci světa než právě zde. Na hranici Tádžikistánu, Afghánistánu, Pákistánu a Číny.

O výhledy na Pamíru není nouze. Přes řeku Panj právě hledím do Afghánistánu. Zdejší Vachánský koridor by se dal nazvat tím nezapomenutějším místem světa. Úzký pás Afghánistánu na hranici s Tádžikistánem od sebe neodděluje pouze tyto dvě země, ale i dvě světová pohoří Pamír a Hindúkuš. Koridorem od pradávna vedla karavanní trasa do Číny, nicméně jako takový je známe až od konce devatenáctého století, kdy je v rámci tzv. Velké hry vytvořilo britské a ruské impérium jako součást tzv. Durandovy linie, která v délce 2640 kilometru od sebe odděluje Pákistán a Afghánistán. Oblast byla záměrně vklíněna mezi dvě velmoci jako nárazníková zóna.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Čína

Když jsem chodil podél hranice Tádžikistánu a Číny, říkal jsem si, že by byla škoda se do nejlidnatější země světa nepodívat. Přeci jen, kolik znáte lidí, co dojeli z Evropy do Číny po zemi bez letadel? Chtěl jsem také dokončit legendární Hedvábnou stezku, která končila v císařském městě Si-an. Jenže dostat se do Číny ze střední Asie není tak lehké. Nejdříve musíte podstoupit složitou administrativu a následně na hranici nepřijemný výsledek. V mém případě takový výsledek trval osm hodin. Po více jak devíti měsících jsem se konečně dostal do Číny, do země, která mě překvapila snad nejvíce ze všech zemí na světě. Čína je zkrátka úplně jiná, než si my v Evropě myslíme, a to ve všech možných i nemožných aspektech.

Do Číny přijíždím ve značně zuboženém stavu. Za sebou mám tisíce kilometrů přes pouště a hory. Prvním městem, které navštívím, a které navštívily i dávné karavany nebo třeba Marco Polo, je město Kaškar. Největší město západní Číny bylo po tisíce let křižovatkou karavanních tras. Obchodníci, kteří přijížděli z Evropy, právě překonali nehostinné hory Pamíru, a karavany putující z Číny měly za sebou putování přes vyprahlé pouště Gobi a Taklamakan. Pouštní oáza Kašgar tak nabízela všem tolik žádoucí vodu a odpočinek před další náročnou cestou. Centrum starého Kašgaru do dnes tvoří malé hliněné domky.

V centru Kašgaru také nalezneme jednu z největších soch velkého vůdce Mao Ce Thunga. Asi aby vládnoucí komunistická strana dala najevo, kdo je zde ve výhodě. Západní Čínu totiž obývá etnikum Ujgurů, které má svou historii, tradicemi, ale i náboženstvím blíže národům střední Asie než k samotným Číňanům. Západní Čína je prý plná takzvaných převýchovných táborů, do kterých bývají Ujgurové uzavíráni po tisících. Já jsem naštěstí nic takového neviděl.

Pokračuji do hlavního města provincie Sin-ťiang neboli Ujgurské autonomní oblasti, které se jmenuje Urumči. Město rovněž leželo na Hedvábné stezce, ale ze zdejší bohaté historie toho příliš nezbylo. Na zdejším bazaru poznávám to, o čem jsem dříve jen četl. Číňané nesnáší nedokonalost, proto veškeré své památky nebo staré budovy bourají a postaví jejich přesnou kopii nebo úplně nové takový osud potkalo i historické tržiště v Urumči a z kdysi bohatého tržiště, které vítalo karavany z celého světa, je dnes obchodní centrum.

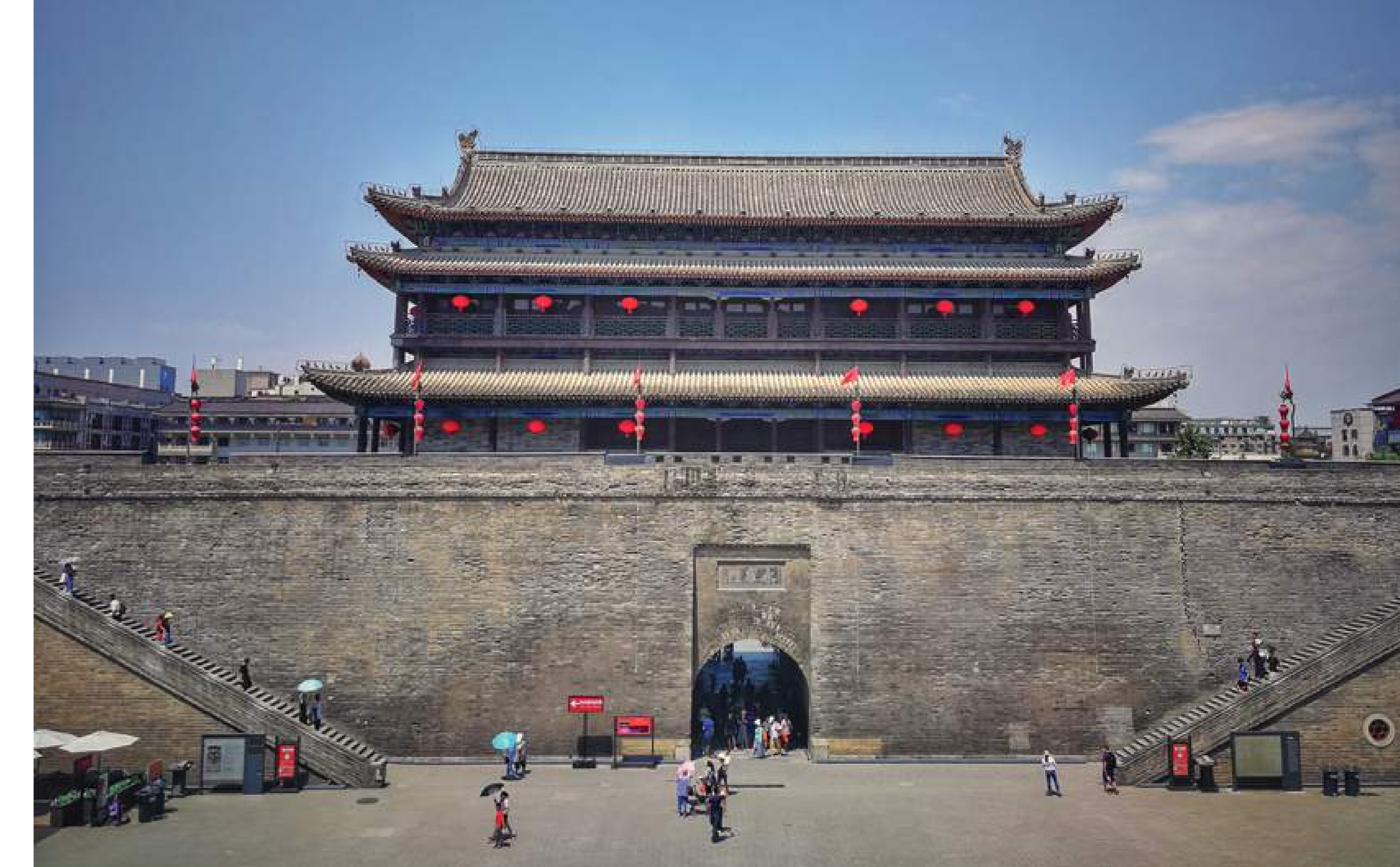
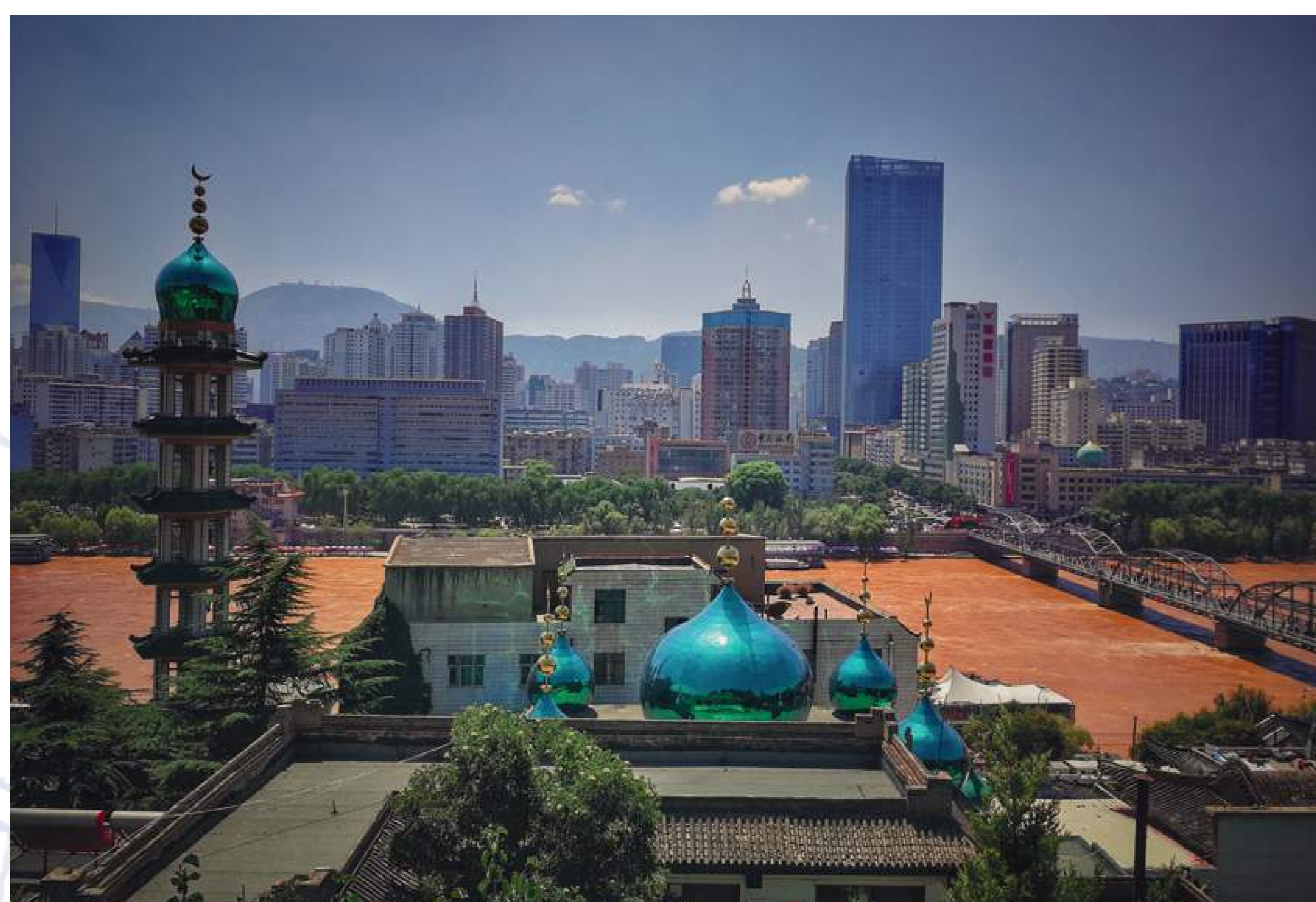
Pokračuji do nitra rozpálené a nehostinné pouště Taklamakan po severní trase čínské Hedvábné stezky. Jako zjevení pak mezi písečnými dunami a pouštními horami působí město Turfan. Oáza plná vody proslula pěstováním vinné révy a produkcí rozinek, která je jednou z největších na světě. Marco Polo o Turfanu píše, že zde ochutnal ty nejsladší hrozny na světě, Musím mu dát za pravdu. Něco tak sladkého a šťavnatého jsem snad v životě neochutnal!

Po dlouhých měsících ve vyprahlých pouštích a nebeských horách konečně přejíždím pomyslnou hranici do pravé a historické Číny. Najednou se změni ráz krajiny a vše kolem mě se zelená, všude jsou terasovitá rýžová políčka nebo lány kukuřice. Vnitřně cítím, že jsem skutečně blízko k dokončení velkého snu. Ještě mi ale chybí několik stovek kilometrů. Putuji tedy přes malé vesničky a políčka a kopečky až do města Lan-čou.

Lan-čou je zasazené do údolí v zelených horách na obou březích legendární Žluté řeky, která má v čínské historii výsostné postavení. Právě v jejím povodí vznikaly před tisíci lety první čínské dynastie. N splavování řeky se zde používá po staletí jeden zvláštní dopravní prostředek. Nafouknuté ovčí kůže se sváží k sobě a udělá se z nich vor. I nyní můžete takové splavování divoké žluté řeky vyzkoušet. Lan-čou je na čínské poměry malé město. Žijí v něm pouze zhruba čtyři miliony obyvatel.

www.lostczechman.com

Přesně po 311 dnech od vyjetí z tureckého Istanbulu se ocitám před branami císařského města Si-an. Právě zde karavany svou cestu začínaly nebo končily. Za více jak jedenáct měsíců jsem po zemi ujel a ušel bezmála čtyřicet tisíc kilometrů, což by se rovnalo obvodu Země podél rovníku. Mé nadšení je veliké, dostavují se ale také pocity nostalgie. Vzpomínám na všechny lidi, které jsem na cestě potkal, na všechna ta krásná místa, která jsem poznal. Uvědomuji si, že v historii nebylo moc cestovatelů nebo obchodníků, kteří by celou trasu Hedvábné stezky ujeli. Karavany většinou zboží překládaly a putovaly na etapy.

Centrum historického Si-anu již vůbec nepřipomíná ono bohaté císařské město. Představoval jsem si, že zde najdu rozlehlé paláce nebo alespoň nějakou další připomínku Hedvábné stezky, ale bohužel vše je pryč. Okolo starého města sice vedou historické hradby dlouhé čtrnáct kilometrů, ale atmosféra karavan dávno vymizela. Pln nostalgie a emocí se alespoň procházím malými uličkami pod hradbami.

Z České republiky do Číny po Hedvábné stezce

Čína mě nepřestává udivovat ani v následujících týdnech po dokončení legendární Hedvábné stezky. Vydávám se prozkoumat hlavní město Peking nebo neľidnatější čínské město Šanghaj. Zavítám i do odlehlých oblastí na západě Číny u hranic s Laosem a Vietnamem nebo do bývalé britské kolonie Hongkongu a bývalé portugalské kolonie Macaa.

O všech svých dobrodružstvích jsem psal blog, který přečetly již desítky tisíc lidí. Pokud se i vy chcete dozvědět více o mých zážitcích z nejrůznějších koutů světa, navštivte internetové stránky www.lostczechman.com nebo Facebook a Instagram.

Facebook

Instagram

Web

www.lostczechman.com

Nejznámější památkou hlavního města Číny Pekingu je takzvané Zakázané město, kterému se také přezdívá Purpurové zakázané město. Bylo sídlem císařů od počátku patnáctého století, kdy jej císař Jung-le nechal postavit; většina dochovaných budov však pochází až z osmnáctého století. Reprezentovalo vzdáleného a nedotknutelného čínského císaře. Směl se tu zdržovat jen císař s doprovodem, ostatním smrteľníkům sem byl vstup pod hrozbou smrti přísně zakázán po dobu pěti set let. Město bylo domovem 24 císařů dvou dynastií – Ming a Čching.

Z Pekingu vedou mé kroky na sever na Velkou čínskou zeď, jednu z nejznámějších památek světa. Chci se vyhnout davům turistů, kteří jí každý den navštíví a vyhledám si opuštěnou část zdi asi osmdesát kilometrů od Pekingu. Nebyla nikdy opravována a majestátně se zde jako nekonečný had táhne na vrcholcích hor. A právě zde, na zdi, která měla zabránit nájedníkům ze severu, aby se do historické Číny dostali, mi to dojde. **Opravdu jsem dojel do Číny! Po zemi, sám, bez letadel, jen stopem a pěšky!**

V lednu 2021 jsem byl zapsán do České knihy rekordů jako První Čech, který zdolal Hedvábnou stezku z Evropy do Číny, po zemi, úplně sám a na jeden zátah.

O mém putování po Hedvábné stezce vyšla kniha.

Snadno jí objednáte
na www.lostczechman.com/knihy
nebo po načtení následujícího QR kódu.

Jaká kniha je?

Můžete se těšit na 576 stran vyprávění a zážitků z mých cest na Hedvábné stezce z Evropy do Číny, které budou doplněny 48 originálními ručně malovanými ilustracemi a 121 fotografiemi z mého putování. Kniha je zasazena do pevných desek díky čemuž se stane zářivou součástí vaší knihovny. Vše je v perfektním řemeslném zpracování dle mých představ pod záštitou rodinného nakladatelství Backstage Books.

www.lostczechman.com

Kniha je plná dobrodružství, neuvěřitelných příběhů, dobrosrdečných lidí, ale i nebezpečí. Na 576 stranách vyprávím příběh, který může zažít každý z nás, pokud se rozhodne ze dne na den změnit svůj život a vydat se do neznáma. Společně projedeme Turecko, Írán, Arménii, Gruzii, Abcházii, Ázerbájdžán, Turkmenistán, Uzbekistán, Kyrgyzstán, Kazachstán, Tádžikistán a putování zakončíme v Číně. V knize také naleznete spoustu informací o jednotlivých místech, historii, poznáme společně nejrůznější etnika a jejich zvyky.

